

Tot botonant sentiments

La història. Longeverne i Velran, França, 1944. Els néns d'aquests dos poblets veïns són rivals pel territori i la cadera de conills, mentrestant les milícies pro-nazi del poble persegueixen jueus amb l'oposició tèbia del mestre, però una altra realitat fa niu al poble...

La pel·lícula. El cinema francès cuina èxits populars per temporada. *La guerra de los botones* (*La nouvelle guerre des boutons*) va camí de ser el d'aquesta, pel que fa a cinema familiar. El títol original ja avisa que som davant d'una nova guerra dels botons: el 1962, Yves Robert adaptava la novel·la homònima que Louis Pergaud va escriure fa cent anys, sobre la rivalitat i el sadisme infantil en dues petites poblacions gales. Ara és Christophe Barratier (París, 1963) qui fa la seva versió d'un text que algú ha comparat amb *El senyor de les mosques*. Però aquí acaba el paral·lisme. Barratier vol rebordonar l'èxit d'Els nois del cor'. Per tant, la sang i el sadisme no arribaran mai al riu.

La França del col·laboracionista mariscal Pétain serveix d'excusa per elaborar un còctel emotiu: dosis de comèdia infantil-juvenil combinades amb polsims de faula i melodrama, amb la cirereta del cant chauvinista a la Resistència gavatxa. El més discutible del film se situa en la utilització fraudulenta del món preadolescent, posant-lo

al servei d'un discurs on els adults imposen la seva llei, amb nocturnitat i dolor. Barratier i el seu equip saben prémer el gallet del sentiment, dosificant situacions d'iniciació amorosa amb d'altres on fa presència, hipermesurada, la naturalesa sàdica del comportament infantil. Importa transmetre valors humans, solidaris? Així, la fórmula recurrent de l'antisemitisme antinazi funciona de meravella per excitar empaties. *Chapeau* per a la vasta nòmina de joves intèrprets,

La guerra de los botones

XDirector: Christophe Barratier. Intèrprets: Jean Texier, Guillaume Canet, Laetitia Casta. França, 2011. 100'. JC Alpicat, Lauren.

amb Jean Texier i Ilona Bachelier al capdavant.

La imatge. El rebel Lebrac enfilat dalt de l'arbre tot acomiadant la jueva Míriam.

La frase. "No en tens ni idea del què és la llibertat", postula el pare de Lebrac. I la frase la podrien subscriure els demòcrates amb cinquanta tacos a les espatlles. Ara que toca votar en un protocol polític tan obsolet com el 20-N.

La recomanació. Famílies molt, molt unides. I adolescents afrancesats.